No. 1734 Zaterdag 24 Maart 1917. 34ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50: voor elken regel meer 7½ cts.

Rondom de Nieuwe Begrooting.

Het Panamakanaal is al lang geopend, maar bracht nog niet die omwenteling op scheepvaartgebied, welke daarvan verwacht werd.

Dit komt deels door de herhaalde grondverschuiving, bodemverheffing en zandstorting, welke een geregelde vaart door het Kanaal in den weg stonden, deels door het uitbreken van den wereldoorlog, die het handelsverkeer ten zeerste belemmerde. Of in de toekomst groote zeeschepen een vaste route door het Kanaal zullen nemen, zal wel afhangen van de zekerheid omtrent voortdurende bevaarbaarheid van het Kanaal. Korte storingen van het verkeer zullen ook in 't vervolg wel niet uitblijven, maar het Kanaal heeft zijn bruikbaarheid toch reeds bewezen voor gewone schepen van niet te groote afmetingen. Er bestaat dus reden om een verandering in het scheepvaartverkeer te verwachten, want er zijn nieuwe verbindingen ontstaan tusschen de verschillende hoofdmarkten der wereld en er heeft zich een nieuw centraal punt gevormd voor het wereldverkeer.

Curaçao zal van deze verandering op scheepvaartgebied noodzakelijkerwijze de gevolgen ondervinden. Al ligt het niet precies in de route, het ligt toch dicht genoeg bij om eenig voordeel te genieten bij de vermeerderde scheepvaart. Daarbij, als overscheephaven voor de omliggende landen is Curaçao reeds een centraal punt en zal bij uitbreiding van het verkeer zeer zeker aan belangrijkheid winnen.

We mogen van geluk spreken, dat onze havenverbetering juist op tijd klaar zal komen.

Als na den oorlog de handelsvloot weer veilig uit zal varen en de handelsbetrekkingen overal opnieuw zullen worden aangeknoopt, zullen ook de grootste schepen gemakkelijk onze haven kunnen binnenloopen.

Reeds nu is het veilige vaarwater onzer haven 70 M. breed en 9 M. diep. Dat is in de meeste gevallen breed en diep genoeg. Maar nu wordt de vaargeul nog 10 Meter breeder gemaakt en nog 1,80 M. dieper, zoodat de havenmond op een volle breedte van 80 M. bij een diepte van 10,80 komen zal.

Alleen schepen te groot voor het Panamakanaal, zijn ook te groot voor de haven van Curaçao. Nu, dat mag wel!

Onze berekeningen zijn gebaseerd op de eischen aan het meest moderne wereldkanaal gesteld.

~~We zijn dus zeker up to date.~~

~~Althans wat breedte en diepte van onze haven betreft.~~

~~Maar ook wat veilig~~ binnenkomen betreft?

Toen indertijd werd voorgesteld de breedte van het vaarwater op 100 M. te brengen, werd dit voorstel verworpen, omdat men vreesde, dat de veiligheid der haven er onder lijden zoude door te veel inkomenden golfslag.

Is men nu zoo zeker, dat een breedte van 80 M. niet een dergelijk verkeerd gevolg zal hebben, zij het dan ook in mindere mate?

En de stroom!

Die kan zeer sterk langs onzen havenmond loopen en maakt de invaart nu juist niet gemakkelijk.

We mogen ons zelf voor alle zekerheid toch wel eens afvragen, of de havenverbetering nu werkelijk beëindigd is, als de voorgestelde diepte en breedte zal zijn bereikt?

Zal de veiligheid der haven daar niet onder geleden hebben?

De ondervinding alleen kan dit uitmaken.

Wat we echter reeds nu kunnen doen, mogen we niet uitstellen tot later.

In den Heer PH. VAN DER BREGGEN bezit de Kolonie een uitstekend waterbouwkundige, die getoond heeft een zeer goeden blik te hebben op onze havenwerken. Aan zijn oordeelkundig onderzoek is het te danken, dat onze haven dit jaar klaar komt en niet aanbesteed behoefde te worden aan vreemden. Den Hollandschen naam heeft hij hoog gehouden en zich zelf een goeden naam verworven.

De Kolonie kan, gelukkig, nog een paar jaar over zijn deskundige leiding beschikken, terwijl de Heer VAN DER BREGGEN zelf zeker gaarne zal medewerken om onze haven zoo goed mogelijk te maken.

Daarom zouden we willen voorstellen aan dezen Waterbouwkundige, die bewezen heeft den plaatselijken toestand goed te kennen, de vraag te stellen, wat hij denkt, dat gedaan kan worden om te grooten golfslag binnen de haven te voorkomen en te sterken stroom langs de haven te breken.

Mocht later, als de haven heelemaal klaar is, werkelijk last ondervonden worden van golfslag of stroom, dan behoeft die minder gewenschte toestand niet lang te duren, we weten ineens, wat er gedaan moet worden en behoeven niet te wachten op deskundig onderzoek en advies.

Een golfbreker en stroomkeerder zal in geen geval overbodige weelde zijn, want reeds nu wordt van golf en stroom voldoende last ondervonden bij het in- en uitvaren, om dergelijke werken wenschelijk te maken.

Nuttig zullen die werken dus in ieder geval zijn.

Maar in de toekomst konden ze weleens noodzakelijk blijken, als onze haven anders bepaald minder veilig zou worden.

En nu kan van te voren overwogen worden, wat in dergelijk geval gedaan moet worden, en hoe hoog de kosten zullen loopen.

De automobiel in den tegenwoordigen oorlog.

Behalve de vrachtauto's, die gebruikt worden voor het vervoer van goederen, wapenen, munitie, menschen en alles wat het leger noodig heeft, neemt ook de sleepauto op dit oogenblik een zeer groote plaats in de uitrusting der legers in, voor het vervoer van zware verwonden. In het gebergte en over slechte wegen, waar zware kanonnen door paarden en ossen niet gebracht kunnen worden, zijn het alleen de sleepauto's, meermalen met een motorsterkte van 150—200 P.K., die het mogelijk maken, dat in dezen oorlog het zoo noodige materieel toch ter plaatse komt.

Als beweegkracht voor geschut, hetzij om het te sleepen, of om het zelf te dragen, ligt er voor den oorlogsautomobiel 'n groot arbeidsveld open, waarop hij evengoed als bij 't personen- en goederenvervoer ook bezig is de paarden te verdringen. Merkwaardig is het ten opzichte hiervan, dat de eerste wagen, die gemaakt is en die zich door eigen kracht voortbewoog, in 1765 reeds bestemd was, om kanonnen te trekken. De proeven daarmee genomen mislukten echter en thans na 150 jaren is men zoover dat het denkbeeld van toen algemeen toepassing vindt.

Als trekkracht voor zware vuurmonden gebruikt men thans in alle buitenlandsche legers motorwagens met kettingbanden, waarmede het mogelijk is over terreinen te gaan, waarin zelfs de wielen voorzien van radgordels en ook de breede wielen der vrachtauto's blijven steken. Vermoedelijk zijn ook deze kettingbanden in gebruik bij de door Engeland gebruikte tanks en vormen zij een der hulpmiddelen, bij het voortgaan over onbegaanbaar terrein.

Bij de hierbedoelde motorwagens, die als trekkracht gebruikt worden, zijn de raderen door een eenige dM. breeden kettingrail omwonden, die uit zware ijzeren platen bestaat, aan de buitenzijde van scherpe richels voorzien, terwijl ze ieder afzonderlijk beweeglijk zijn. Beweegt de wagen zich, dan rolt de ketting van het voorwiel af en bij het achterwiel op, zoodat er een breed spoor wordt gevormd voor de wielen, alsof de weg belegd was met breede buigzame T-ijzers. De druk van den zwaren wagen wordt dan over de geheele oppervlakte van den breeden ketting verdeeld, zoodat 'n weeke bodem en kleine oneffenheden geen moeilijkheden opleveren bij het verplaatsen.

De 30,5 cM. Oostenrijksche mortieren en de Duitsche van 28 cM. worden op deze wijze vervoerd. Ook Frankrijk en Engeland gebruiken voor het vervoer van hun zware vuurmonden deze motortrekkracht.

Voor het vervoer van een batterij van 2 stukken van 30,5 cM. mortieren, met bijbehoorende munitie, behoeft men in Oostenrijk slechts drie van deze Daimler-motorwagens van 100 P.K., terwijl er honderd en meer paarden voor noodig zouden zijn.

In Rusland, waar de wegen wel het slechtst zijn, gebruikt men een soort straatlocomotieven, die Amerika levert en die veel overeenkomen met die, welke Duitschland voor het vervoer van de 42 cM. gebruikt.

Niet alleen de zware vuurmonden worden tegenwoordig door auto's vervoerd, maar ook de lichtere. Frankrijk heeft bv. voor zijn nieuwe batterijen van 10,5 en 12 cM. autotractie ingevoerd. De auto, waarop de bediening, trekt hier den vuurmond en twee munitiewagens. Op effen terrein bereikt deze vuurmonden een snelheid van 12 tot 15 KM. Veel grooter is de snelheid, wanneer de vuurmonden op den automobiel zelf zijn geplaatst, zooals dit bij het antiluchtvaartgeschut het geval is. In Duitschland heeft men automobielen met 6,5 cM. Erhardt vuurmonden, die bovendien 140 projectielen medevoeren. In Frankrijk en Engeland heeft men de bekende 7,5 cM. kanonnen op auto's geplaatst als antiluchtvaartgeschut. Alhoewel er omtrent dit punt geen zekerheid te krijgen is, blijkt toch uit alle berichten, dat ook het gewone vervoer der veldkanonnen met paarden steeds afneemt. De tijd, dat dan ook bij de veldartillerie, al zou het slechts bij een deel van het wapen zijn, de paarden worden afgeschaft en de automobiel het aangewezen vervoermiddel is, schijnt dan ook niet ver meer verwijderd te zijn.

Van direct voordeel is er sprake, waar de automobiel gebruikt wordt om de achter het front zoo noodige herstellingswerkplaatsen voor wapenen en gereedschappen op te richten. Steeds grooter wordt dan ook in alle legers het aantal werkplaatswagens, waarin men een draaibank en de andere noodige machines vindt. Al deze machines worden gedreven door een ingebouwden gelijkstroom dynamo, die op zijn beurt weer gedreven wordt door den motor van den automobiel. In Oostenrijk heeft men op deze wijze geheele autotreinen, die het leger volgen en waarvan, volgens de berichten, de voordeelen zeer groot zijn. Kleine herstellingen aan geweren en vuurmonden geschieden nu bijna op het slagveld, waardoor het vervoer van nieuwe en beschadigde wapenen van en naar de fabrieken zeer veel vermindert.

Een andere nieuwigheid op het gebied der autotechniek, welke eerst in dezen oorlog is uitgevonden, vormen de verplaatsbare uitstoomin-richtingen of automobiel-stoomwasscherijen, die we beschreven vinden in de „Schweizerische Militärische Blätter". Daar worden ze geroemd als zonder twijfel een van de meest waardevolle inrichtingen, die door den oorlog op het gebied van de automobielen zijn tot stand gekomen.

De uitstoomerij bestaat uit een automobiel met drie aanhangwagens, die samen een geheel vormen, waarin de vuile wasch van de soldaten en in het bijzonder die der gewonden, uit de veldhospitalen gereinigd wordt en ontsmet. De automobiel heeft behalve den sterken motor, een stoommangel. Op den eersten aanhangwagen is een stoomketel, een droogkast en een desinfector geplaatst. Op den tweeden aanhangwagen een mechanisch gedreven waschmachine, een pomp voor koud en warm water, een wringmachine en een inrichting om het waschwater zacht te maken. De derde aanhangwagen dient als magazijn voor den voorraad zeep, soda, kolen, benzine, gereedschappen enz. De geheele wasscherij behoeft slechts een personeel van 12 man om per dag 12 tot 15 000 K.G. waschgoed te reinigen. Van welk een groot nut deze wasscherijen zijn, die zich voortdurend achter het front verplaatsen, met het oog op de reinheid en de gezondheid in het leger behoeft niet nader te worden uiteengezet.

Een andere nieuwigheid van dezen oorlog vormen de automobiel-kapellen, waarvan die van Engeland en Duitschland wel het best zijn ingericht. Aan de voorzijde is het altaar, dat door twee deuren van pantserplaten, die aan de binnenzijde beschilderd zijn, kan worden weggesloten. Onder het altaar zijn groote kisten, waarin al het voor het H. Misoffer benoodigde, kan worden geborgen. Het tabernakel is rondom voorzien van pantserplaten. Achter het altaar is de woning van den aalmoezenier. In de ruimte, die een groot raam heeft en ook electrisch verlicht kan worden, bevindt zich een tafel, een stoel en eenige kastjes, terwijl alles zoo ingericht is, dat, door het omslaan van het tafelblad, de wagen als biechtstoel is te gebruiken en dat men door het uitslaan van den stoel een zeer goed bruikbaar veldbed krijgt, zoodat de aalmoezenier daarin geheel zijn verblijf kan houden.

Wat de automobiel beteekent voor den veldpost, op die plaatsen van het front, die ver van een spoorwegstation gelegen zijn, behoeft niet te worden besproken. Bekend is het, dat in Duitschland, voor den post aan het front, 800 automobielen gebruikt worden, die dagelijks 1.5 millioen K. G. brieven en postpakketten vervoeren.

Dat de automobiel, die in dezen oorlog voor het eerst op groote schaal gebruikt wordt, grooten invloed heeft op het verloop van den krijg is zeker, al kunnen we thans niet alles in vollen omvang zien. Dit zal eerst later blijken als de geschiedenis over dezen oorlog geschreven wordt. Zeker is het echter, dat een groot deel van de overwinning der centralen onlangs in Roemenië, ook op rekening moet komen van dit nieuwe hulpwezen, waardoor het mogelijke is met artillerie en treinen wel over moeilijke bergpassen te komen, wat met vroegere vervoermiddelen niet uitvoerbaar was.

De Mbde.

Een Franschman over den Vrede.

Generaal Berthaut schrijft in „Le Petit Journal", dat Frankrijk den oorlog niet heeft gewild, hierbij uitgaande van het feit, dat Frankrijk den oorlog niet heeft verklaard, en ook in het geheel niet er op voorbereid was. Duitschland is Frankrijk naar de keel gesprongen. Thans heeft Duitschland echter genoeg van den oorlog en verlangt innig naar den vrede. Zoolang echter Duitschers nog op Frankrijk's grondgebied staan, kan er van een vrede geen sprake zijn. Wanneer de Duitschers werkelijk den vrede wenschen, moeten zij eerst beginnen met ons grondgebied te ontruimen, zegt generaal Berthaut, en wie niet goedschiks wenscht te gaan, moet er dan maar kwaadschiks worden uitgeworpen. Frankrijk is echter niet alleen, en de vredesvoorwaarden moeten ook door onze bondgenooten worden goedgevonden. Aan vrede kan derhalve eerst worden gedacht, indien de Duitschers niet alleen Noord-Frankrijk, maar ook België, het bezette gedeelte van Rusland en Polen en verder Servië en Montenegro hebben ontruimd. Tot dan zullen wij en onze bondgenooten ons met alle kracht verzetten tegen dezen misdadigen inval. Dit is onze plicht. Wij en onze bondgenooten zijn sterker dan Duitschland aan menschen, materiaal en geld. Het is mogelijk, dat de Duitschers nog hier of daar een succes kunnen behalen, maar de definitieve oplossing van het vredesvraagstuk zal daarvan niet afhangen. Wij kunnen er zeker van zijn, dat wij waarschijnlijk in korter tijd, dan wij zelf denken, het einddoel hebben bereikt. Eerst dan zullen de vredesonderhandelingen worden begonnen en de vredesvoorwaarden niet worden besproken, maar worden gedicteerd.

René, een Kerel van Vlaanderen.

Onder dezen titel schrijft Pater L. J. Callewaert, die zich in Engeland aan de Belgische vluchtelingen toewijdt, in grappig West Vlaamsch:

René is zijn naam. René, zegden de Engelschen van de stad, waar hij in het hospitaal lag, René is een sterk-gespierde jongen van 22 zomers, van Vlamertinghe.

Het was, vóór den oorlog, een werkersjongen, een krikkebakker, een beetenbraker, een oogstpipper, een suikerdrooger in Frankrijk met den Vlamertinghebloeg van Vlaamsche sjouwers. Hij had menige sterke pijpe gestopt uit den onuitputbaren tabakzak van den pastoor van de „Franschmans," pastoorke Denijs, nu de parochielooze, God weet waar zwervende pastoor van Clercken, 't dorp der wereldberoemde borstelleurders en scheerslijpers. „Wij hoorden dat pastoorke geern preeken, zei René, we kregen op onze duivel, tot we blauw en zwart waren, maar we hadden dat noodig, en we hadden er geern. Dat was 'n vent, we hadden er voor door 't vuur gesprongen."

René had sedert zijn vijftiende jaar, als een metselaar ... het wreede Vlaamsche wroeterswerk in Frankrijk medegemaakt en had onder de bijsterkrinkelende zonne, menig koornstuk afgepikt. Hij droeg de herinneringe aan zijn Franschmansleven op zijne omentom getatoueerde armen, hij had daar door dagelijksch paardewerk paardekracht gekregen, was er ruw en wild geworden in zijn spreken en doen, maar hij had het geloof niet verbeurd, zijn schapulier noch paternoster, noch moederszegen niet weggesmeten.

„Ik was wel some dronken, mijnheer de pastere, ik zwoer een vloekske, jawel lijk dat gaat, in 't werk, als ge nen duw moet geven, en 'k danste schrikkelijk geern, maar 't eerste dat ik deed als ik na 't seizoen uit Frankrijk kwam, 't was 's Zondags met al de „maatjes" te biechten en te communie te gaan. Ge moogt gelooven dat de paster er van zwette, peis ne keer al zulke loebassen lijk wij." Dat was René in vredestijd.

René was van het vermaarde derde jagers, mannen met pooten, kerels lijk dijkedelvers, stout lijk hellebranders, wreed lijk messenvechters, ongetemd en ontembaar. Zij zijn het ruwe erts van 't Vlaamsche volk, boschkanters, wildstroopers, mijnwerkers, en wat weet ik al, maar ouvernist, en onbeschimmeld, deugen zij dwersdoor lijk Vlaanderens grond, want er schuilt geen bedrog in hen.

René was korporaal benoemd voor zijn dapperheid en was met een zestal mannen van zijn keus gedurig op verkenningstocht geweest. Dat leventje in 't wilde ging hem. Hij was een duivel van een jongen en

had den Duitsch menige poets gebakken.

Op den dood had hij nimmer gedacht. Dat waren Gods werken, „en 'k stond goed in orde met Dezen van Hierboven," zeide hij, en hij keek naar omhoog, en in dien opblik lag al de kinderlijke geloofsnedrigheid van een Vlaamschen volksjongen.

Begin November werd René gekwetst, met schrapperpels letterlijk bezaaid, en half dood, half levend, langs Calais om, naar het hospitaal gevoerd in de Engelsche stad, waar het gedurig aanlanden van Belgische brokken van menschen een langgerekte weeklacht verwekte uit de harten der duizenden toeschouwers.

Dan ben ik zachtjes getreden van bed tot bed en de zoete liefde van mijn Vlaamsche stem heeft de jongens gewekt uit hun droomen en vreemde visioenen, en herplaatst in 't lieve huisje onder moeders zegen.

Dan zette ik mij nevens René's bed, en sprak hem toe met stil gefluister: „Hoe is 't, jongen?" „Niet goed, mijnheer de pastere, zei hij in zijn sleepend West-Vlaamsch, waar ben ik hier?" „In Engeland, jongen, en zijt maar gerust, 'k ben ook een West-Vlaming." En een glans schitterde in zijn oogen om die melodie der moedertaal. „René, de dokter zegt dat ge geheel zijt, zoudt ge niet geren biechten?" „Waarom niet, mijnheere — en 't kwam er zoo eenvoudig-overtuigend uit — wij, Vlamingen, zijn toch allen katholieken," en René biechtte lijk men maar een keer biecht in het leven, namelijk in 't aanschijn van den dood, en al de oogen van het hospitaal keken vreemd op naar die bediening van het Sacrament, zoo eenvoudig en goedmoedig. 't Katholiek geloof was binnengetreden in dat protestantsche hospitaal, en 't werd eerbiedig ontvangen. 't Kwam er immers binnen tot sterking en steun van een stervenden held, wien Engeland moest dankbaar zijn.

'k Kwam wat later terug en gaf hem de heilige Communie. De protestantsche nursen in haar wonderbare beleefdheid en verdraagzaamheid hadden het tafelke bereid met wit linnen, een kruisbeeld, twee brandende kaarsen en een glas water. Daarna gaf ik hem het heilig Oliesel, zalf en balsem op bloedige wonden, terwijl René almaardoor weesgegroetjes bad. Hij bleef in leven, maar leed veel.

Als het lijden te fel was, dan kroop hij diep onder de dekens, en deed alsof hij in de zaal niet was om niemand te moeten storen. De anderen mochten om zijn lijden toch niet lijden, en 't zou wel een keer beteren. Arme jongen, zijn rug en zijn billen waren letterlijk één schrapnellwonde, een halve vuist diep en breed en dat rood vleesch was zoo akelig en als het geel rijpte, het was zoo afstootelijk. Hij moest op zijn buik liggen, met zijn armen gekruist op 't hoofdkussen, weken lang, tot hij elken dag wat meer op de eene zijde draaien mochte, maar voorzichtig en niet te ver. Hij was een menschenvod en lijk hij zelf zei: „De dokter en de nursen mooschen met mij lijk met 'n zakdoek en ik die lutteren durfde met heel de wereld."

Binnen de negen maanden hospitaalleven werd hij vijftienmalen geopereerd! „Ze snijden in mij; schertste hij, lijk beenhouwers in een verken, en nochtans; mager en taai als ik ben, 'k heb geen vleesch te veel!" Bij de laatste operatie was het 't vijf en dertigste schrapnellstukje, dat uitgehaald werd uit vleesch en been, „En 't zitten er nog in, loech René, 'k voel ze krevelen en kittelen, maar aan dat luizegoedje is er geen doen aan." „Nu hebt ge ijzer in u," antwoordde ik. „IJzer van den IJzer," wedervoer hij: 't is eenigste vaderlandsch woord, dat hij uitsprak. Hij behoorde immers tot die jongens, die nooit spreken over groote dingen, omdat ze niet weten dat ze elken dag groote dingen doen.

Langzamerhand echter, half genezen tusschen twee operatiën, sukkelde en kreupelde René op, veegde de zaal schoon, omdat hij geern werkte en bewees zijne dienstvaardigheid aan de vele Engelsche gekwetsten, die dag op dag inkwamen. Ondertusschen maakte hij oorlogstrategie tot een gat in den nacht met een of ander Tommy, die maar niet wilde verstaan, dat Engeland den Duitsch niet zou plat slaan lijk een luis, in een paar maanden. Hij zong de Tommyliedjes mee, en maakte helsch lawijd, en smeet er zijn eigen Vlaamsche kermisdeuntjes tusschen van Trezeke en Marianneke.

Hij had nooit geklaagd en zou nooit klagen. Hij was opgevoed met pap en aardappelen, met een frank drinkgeld 's Zondags was hij door 't leven gegaan, en hij wenschte niet meer. Hij wist niet waar hij het had verdiend zoo wel gedaan te zijn nu. Elken morgen ontving hij pakjes met druiven, chocolade, bananas, citroenen, cigaretten, hij wist van waar noch van wie. Er zaten wel papiertjes tusschen met handteekens van Annie, Maggie, Nellie en Keaty, maar „kijkt 'n keer, mijnheer de Pastere, zei hij, 'k ben hier nog nooit uit 't hospitaal geweest en 'k heb een keus om te trouwen. Kunt ge me daar geen raad in geven." — Jawel, René, niet meer handzoentjes te geven van verre door het venster." „Pasters weten toch alles. zei René, en ondertusschen had hij al de soldaten uitgenoodigd om te peuzelen samen aan al die liefdegeschenkjes. „Laat ze maar pakjes zenden, zei René, ze moeten maar zoo zot niet zijn. 'k Zou niet geern trouwen met een Engelsche. 't Zijn meisjes genoeg in Vlaanderen, die hebben handen om te werken en 't zijn geen modepopjes." Dat was Renés liefdefilosofie: kort, raak en klaar.

's Zondags later, werd hij in automobiel naar de mis gevoerd, en 't volk at hem bijna op, klaar van nieuwsgierigheid. Als ik in 't Vlaamsch preekte, zag ik René met 't keeraafsche van zijn hand een traan wegpinken en angstig rondkijken of iemand het gezien had. Als 't een Engelsche pastoor was, die sprak, zat René hem dwaas aan te kijken, hij verstond er geen gebenedijd woord van en bijzonderlijk de pastoor sloeg op den preekstoel niet, en die dat niet kan, kan niet preeken. „Ge hadt ne keer onzen pastoor van Vlamertinghe moeten hooren slaan op kermiszondag tegen 't dansen," zei René. „Ja, maar hebt ge daarvoor gelaten van te dansen, vroeg ik." „Ba, neen, maar die pastoor kon dat verduiveld schoon zeggen."

Sedert werd René van soldatendienst ontslagen, en werkt in een munitiefabriek. Hij kreupelt wat, of beter sleept zijn been, moet soms in vochtig weder, van de hevige pijn een dag in bed liggen, maar hij is op goeden voet. Naar al zijn „nursen" schrijft hij liefdebrieven, in een Vlaamsch-Engelsch, en de slooren weenen er bij, om zooveel kiesche dankbaarheid. Hij zendt mij zijn portret met dezen brief:

Mijnheer de Pastere,

Ik ben nog altijd in volle gezondheid en ik verwacht van u hetzelfde. 'k Ben hier te huis bij een Iersche familie en die menschen zijn lijk engels voor mij! 'k Werke voor den oorloge. 'k Make „shells" en 'k win nog al goed geld, zonder me dood te werken. Ik ga alle Zondage een uur verre naar de kerke. Ik zend u hier een papiertje van 10 schellingen voor de soldaten van de front. 'k Zou nog wel willen weer gaan om dien leelijken Duitsch een stamp op zijn broek te geven. De dokteur zegt, dat ik nog heel rechte zal komen. Nu met tijd en boterhammen zal 't wel gaan! 't Zijn Gods werken, mijnheer de Pastere, en tot later. 'k Zal u altijd geren zien. Geef me een kruiske als u belieft.

RENÉ.

Een gevecht met een „luchtomnibus."

Een vlieger van den Engelschen patrouilledienst geeft met toestemming van den censor in het „Cornhill Magazine" een verhaal van een gevecht, dat hij had met een Duitschen „luchtomnibus" en dat gunstig voor hem is verloopen.

Hij vertelt van de monster-vliegmachine, die de Engelschen schertsend dien merkwaardigen naam geven, o.a. het volgende:

„Wij hebben dezen omnibus den „boeman met twee staarten" genoemd, omdat hij in plaats van één, twee fuselages heeft, met een motor van 150 paardekracht aan het vooreinde van beiden. Tusschen de beide fuselages in, bevinden zich in „het schuitje" drie personen, n.l. de man, die de machine bestuurt en twee soldaten, die de machinegeweren, welke naar voren en naar achter kunnen schieten, bedienen.

Het is een groote, zware tweedekker met enorme draagvlakken, veel grooter dan een der machines, waarover wij thans beschikken. Volgens sommigen heeft het vliegtuig behalve de beide trekkende motoren, ook nog een derde, die door zijn schroef een stuwende kracht uitoefent. Deze motor zou volgens sommigen op het achtereinde van het schuitje geplaatst zijn, maar dat geloof ik niet.

De „omnibus" heeft een snelheid van 90 Engelsche mijl per uur en is dus grooter, sneller en zwaarder bewapend dan een onzer eigen gevechtsmachines, waarvan wij zooveel houden.

Het nadeel der machine is echter natuurlijk, dat zij te log en te moeilijk in de bediening is. De Duitschers zijn erg trotsch op hun luchtomnibus, maar toch heeft nog geen hunner ons boven onze eigen linies durven aanvallen, wat natuurlijk een groot nadeel is."

De schrijver van het artikel bestuurde een patrouille-tweedekker, gewapend met een machinegeweer, een gewoon geweer en twee pistolen, toen hij de „twee staarten" ontmoette en er ontstond een gevecht, dat bijna een kwartier duurde. „Een van de machinegeweren van de Duitsche machine was reeds bijna dadelijk onbruikbaar gemaakt," verhaalt hij, „maar het onze weigerde eveneens.

Toen volgde gedurende een vijf minuten een opwindende jacht, waarbij wij de gemakkelijker bestuurbaarheid van onze machine tegen de grootere snelheid van de vijandelijke moesten uitspelen. Nu en dan schoten wij met de revolvers op hen, als hij er in geslaagd was om dicht genoeg bij ons te komen om ons met zijn tweede machinegeweer te lijf te gaan.

Al dien tijd trachtte mijn waarnemer ons machinegeweer in orde te maken. Hij nam het zelfs geheel uit elkaar, verwijderde de overblijfselen van een slecht gemaakte patroon uit het mechanisme en zette dat weer ineen; een kranig stukje werk in een vliegmachine, die voortdurend daalde en steeg en draaide en zwenkte, en dat alles onder het vuur van den vijand.

Toen het machinegeweer hersteld was hervatten wij het gevecht, slaagden erin een der motoren en het tweede machinegeweer van den vijand onbruikbaar te maken en ten slotte den bestuurder buiten gevecht te stellen.

Wij daalden 4000 voet ver met de vijandelijke machine mede; toen ontaarde de daling in een val en ofschoon wij het niet op den grond hebben zien neerkomen, moet het daarbij geheel verpletterd zijn.

100,000 Kinderen geadopteerd.

De zoon van den rijksten man ter wereld, den petroleumkoning John D. Rockefeller, wil 100,000 door den oorlog vaderloos gewordeen kinderen adopteeren en op zijn kosten opvoeden. De jonge Rockefeller heeft bekend, dat hem dat gedurende 15 jaar jaarlijks 65 millioen francs zal kosten. Verscheidene Amerikaansche geld-aristocraten hebben Rockefeller hun steun toegezegd.

De Paus en de krijgsgevangen huisvaders.

Zooals wij reeds meldden, heeft de Zwitsersche Bondsraad er in toegestemd om bij wijze van proef 100 Fransche en 100 Duitsche krijgsgevangen huisvaders in Zwitserland onder te brengen.

Dit initiatief, gelijk men weet, van den H. Vader uitgegaan, vond oorspronkelijk nog al eenige tegenkanting bij den bondsraad, wijl deze absoluut het aantal aldus te interneeren krijgsgevangenen niet kon schatten en de keuze zeer willekeurig geacht werd. De vertegenwoordiger van den H. Stoel, te Bern, mgr. Marchetti Selvaggiani wist dezen tegenstand echter te overwinnen, zoodat nu krijgsgevangen huisvaders met minstens 3 kinderen die reeds 18 maanden in gevangenschap doorgebracht hebben, de zegeningen van de vredesactie des Pausen zullen kunnen genieten.

De Strijdmacht der Vereenigde Staten.

De marine-correspondent van de „Times" wijdt een belangwekkend artikel aan de vlootmacht der Vereenigde Staten. Allereerst gaat de schrijver na, welke pogingen er in den laatsten tijd gedaan zijn om tot een uitbreiding van deze vlootmacht te komen en geeft hij de plannen aan, die op het oogenblik aanhangig zijn voor de productie van oorlogsmateriaal, de bescherming der havens en handelswegen, de oprichting van een vlootreserve en een reserve voor de kustverdediging met behulp van particuliere jachten en motorbooten. Vervolgens geeft de correspondent eenige bijzonderheden over de commissie van uitvindingen onder voorzitterschap van den grooten uitvinder Edison, welke commissie ten dienste van de Amerikaansche strijdmacht werkt. Alsdan weidt de schrijver uit over het uitgebreide vlootprogram, over 1917—1921, dat is aangenomen en hetwelk gericht is op de vorming van een vloot-standaard van 48 slagschepen van het dreadnoughttype Geen schip, dat onder den voorgenomen bouw valt, is nog op stapel gezet, maar er zijn contracten afgesloten voor 82 schepen, waaraan begin Juli de hand zal worden gelegd.

Wat de tegenwoordige vlootmacht van Amerika betreft, dit land bezit volgens de laatste officieële vlootstatistiek van vóór den oorlog geen slagkruisers, doch 17 pantserkruisers. Onder de voltooide slagschepen bevonden zich acht dreadnoughts, alle bewapend met 12-duimskanonnen. De meest moderne daarvan is de Arkansas" van 26.000 tons. Er zijn intusschen 6 dreadnoughts bijgebouwd, alle bewapend met 14 duimskanonnen, n.l. de „Texas" en „New-York" (elk 27.000 tons), de „Nevada" en „Oklahama" (elk 27.500 tons) en de „Pennsylvania" en „Arizona" (elk 31.400 tons).

De laatste twee schepen bezitten niet minder dan twaalf 14 duimskanonnen.

Verder zijn er in aanbouw vijf andere slagschepen, waarvan er drie meer dan half voltooid zijn.

Eerst na het begin van den oorlog hebben de Amerikaansche marine-autoriteiten de waarde der slagkruisers ten volle erkend. Op het nieuwe vloot-program staan zes van deze schepen. Op het oogenblik echter zijn de eenige bepantserde schepen, waarover men, behalve de slagschepen beschikt, die van het oudere en langzamere type van bewapende kruisers. De meest moderne daarvan zijn de vier schepen van de Tenessee-klas van 14.500 tons, welke als voornaamste wapen vier 10 duimskanonnen aan boord hebben. Deze schepen werden in 1906—1908 voltooid. Aan snelvarend, lichte kruisers komt de Amerikaansche vloot iets tekort. Slechts 3 schepen van dit type zijn tijdens de laatste 10 jaren op stapel gezet. Deze 3 schepen werden in 1908 voltooid en hebben een snelheid van ongeveer 26 knoopen. Hun bewapening bestaat uit twee 5 duimsen kleinere kanonnen. Behalve de 16 lichte kruisers, die op de effectieve lijst staan, zijn dit de eenige schepen, welke in snelheid en capaciteit de talrijke snelvarende lichte kruisers nabij komen, welke Engeland en Duitschland in de laatste jaren hebben bijgebouwd. Op het nieuwe program staan 4 schepen van deze soort van het type van 35 knoopen snelheid, met een bewapening van acht 6-duimskanonnen en 12 torpedo-lanceerbuizen. Elk van deze schepen voert vier vliegtuigen mee aan boord.

Wat de torpedojagers betreft, bezit Amerika ongeveer 70 torpedojagers voor effectieven dienst, welke alle sinds 1900 zijn gebouwd. De laatste booten van deze soort werden in 1915 gebouwd, zijn zes in getal, hebben een waterverplaatsing van 1110 tons en een snelheid van ongeveer 30 knoopen en bezitten vier 4-duimskanonnen met vier torpedo-lancéerbuizen.

Wat de onderzeeërs aangaat, daarvan heeft Amerika er thans ongeveer 50 in gebruik en 31 komen er nog ter beschikking, waaronder er verscheidene zijn met meer dan 1.000 tons waterverplaatsing. Deze booten zullen een snelheid hebben van 20 knoopen aan de oppervlakte en 12 knoopen onder water met een bewapening van tien torpedolanceerbuizen en enkele 12 ponders kanonnen. Op het nieuwe program staan 9 vloot-onderzeeërs en 58 kust-onderzeeërs.

Wat de landmacht van Amerika betreft, daarvan geeft de militaire correspondent van de „Times" eenige bijzonderheden. Zij bestaat uit een regelmatig leger, een georganiseerde militie of een nationale garde. Het regelmatige leger telt 4847 officieren en 111.305 man van lageren rang. In theorie bestaat een veldleger uit 3 divisies, 9 brigades, 27 regimenten, 81 bataljons, is 36 450 man infanterie.

De artillerie telt slechts 33 batterijen, w.o. 18 veld- en 12 bergbatterijen. Er is echter een uitgebreide kustartillerie.

De nominale sterkte der militie bedraagt 150 000 man. Zij omvat infanterie, cavalerie en artillerie.

Amerika heeft verder het recht zoo noodig al haar mannelijke burgers van 18 tot 45 jaar op te roepen, met enkele uitzonderingen.

Het kanonvuur aan het Sommefront.

In de „Daily News" geeft de oorlogscorrespondent James Douglas de volgende beschrijving van het ontzettende kanonvuur aan het Sommefront:

„Het is niet mogelijk iemand een denkbeeld te geven van het Engelsche kanonvuur aan de Somme, noch wat den omvang, noch wat het resultaat betreft. Het vernielt geen dorpen, maar het vaagt ze van den aardbodem weg.

„Na den oorlog zullen reizigers de plaatsen zoeken, wier namen thans zoo beroemd zijn geworden. Maar zij zullen ze niet vinden. Zelfs de ruïnes bestaan niet meer.

„En toch kan men zitten luisteren naar het gerommel der kanonnen, dat de lucht vervult, en zich voorstellen, dat er duizend onweders tegelijk losgebarsten zijn. De taal is zoo arm, dat wij geschutvuur moeten omschrijven in uitdrukkingen, die aan den donder ontleend zijn. Maar de donder gelijkt evenveel op het Somme-bombardement, als een tooneeldonder op den echten.

„Hebt ge ooit een onweder gehoord, dat een dag op zijn hevigst aanhoudt, zonder ooit een oogenblik rust? Zoo iets kan men zich niet voorstellen, want zelfs het hevigste onweder heeft tusschenpoozen van stilte. Men kan de stilte tusschen de slagen hooren.

„Maar aan het Somme-front is dat niet mogelijk. De kanonnendonder duurt onophoudelijk voort, zonder dat de geluidstrillingen ooit rusten. Het is een zee van gedonder, die de lucht van horizon tot horizon vervult. En in die zee daveren nu en dan hevige stooten en slagen, die het regelmatig gedreun overstemmen. Die titanische stooten en slagen zijn als donderslagen, die den donder overdonderen; als donder die den donder hevige slagen toebrengt.

„Men gevoelt hoe het rhythme van het normale kanongedreun verdoovende slagen krijgt van gigantische geluiden, slagen die het vernielen en verpletteren; hevig, geweldig geluid, dat door nog ontzettender geluid overdreund wordt.

„De schaal der geheele symphonie is zoo kolossaal dat ge niet begrijpen kunt dat zij een werk van menschen kan zijn, en onwillekeurig denkt ge aan een monsterachtig natuurverschijnsel.

„En toch weet ge, dat er duizenden Duitsche, Fransche en Britsche kanonnen in dit helsche orkest medewerken. Hoeveel het er zijn? Wie weet het! Heeft ooit iemand beproefd het kanongedonder aan de Somme op de gramafoon op te nemen? Dat moest eigenlijk ter wille van het nageslacht geschieden. Die reusachtige tamboers die op hun reusachtige trommels slaan tot de lucht vol is met hun geroffel — heeft Europa, heeft Amerika ook een flauw denkbeeld van dit ontzettende, dat den hoorder het bloed doet stollen van afschuw? Alleen soldaten kunnen dat kennen.

Boelcke.

Naar aanleiding van den dood van kapitein Boelcke, schrijft de „Kreuzzeitung":

Boelcke heeft bij den strijd in de lucht in een vorm, dien de verbitterde strijd in het Westen geschapen heeft, veel nieuwe regels ingevoerd. Voor hem beteekende de strijd in de lucht een wetenschappelijk probleem en hij heeft zijn leven gewaagd aan de oplossing daarvan. Hij zag bijtijds in, dat bij de met alle middelen van de techniek werkende wijze van oorlog voeren, de hoofdzaak voor den verdediger hierin bestond, dat hij den vijand, die boven onze linie kwam om te verkennen, meedoogenloos vernietigde. Hoe meer vijandelijke vliegers en vliegtuigen voor de oogen van den vijand vernietigd worden, des te moeilijker is het voor dezen, gewichtige besluiten te nemen, waaraan hem anders de uitvoerige berichten van de vliegers konden helpen. Daarom ging Boelcke iederen vijandelijken vlieger, die aan den horizon opdook, tegemoet en maakte hij dezen onschadelijk, voor dat hij te ver boven ons gebied kon komen. Als een adelaar schoot hij, die als met zijn eendekker samengegroeid was, uit geweldige hoogte naar beneden. Men hoorde dan het scherpe tikken van zijn machinegeweer en in het volgende oogenblik begon de vijand te zinken. Met schrikwekkende zekerheid, met een koelbloedigheid, die hij in talloze gevechten had verworven, nam Boelcke den vijand op het vizier en bracht hij hem in weinige seconden, bijna altijd bij den eersten aanval, een doodelijk schot toe. Als dan de vijand in normale zweefvlucht of in wervelenden val naar beneden schoot, dan vervolgde de kleine Fokker hem, tot hij beneden was gekomen. Eerst dan ging Boelcke weer omhoog. Men kan er nog niet over spreken, hoe Boelcke gevochten heeft en welke methode hij heeft ingevoerd. Maar één ding is zeker de leerlingen, die hij heeft opgeleid, zullen in zijn geest verder vechten. Wij, noch de vijand, zullen hem ooit vergeten.

DE OORLOG.

Daar staan we op het onverwachts voor een groote revolutie in Rusland.

De Doema, door den Czar zoo herhaaldelijk ontbonden, en telkens belemmerd in haar bijeenkomst, heeft ten slotte de teugels van het bewind zelf in handen genomen.

Alles was in stilte zoo volledig mogelijk voorbereid.

Verleden week lazen we nog, dat de vergadering van de Doema door den Czar weder was uitgesteld.

En nu vernemen we plotseling, dat de Doema het Ministerie heeft ontslagen, als innerlijk bedorven en niet in staat om te regeeren in 's lands belang.

Onmiddelijk werd de Doema gesteund door het Garnizoen van Petersburg en Moscou, de twee voor-

naamste steden van Rusland, waar de revolutie tegelijkertijd is uitgebroken.

De Duitschgezinden reactionairen onder de vroegere bewindsmannen werden gevangen genomen, nadat de wijk, waarin zij woonden, was afgesloten en in brand gestoken.

De Doema hield een vereenigde vergadering met de Provinciale Staten en de Gemeenteraden en zond aan den Czar, die aan het front was, een verzoek om een Parlementaire Regeering, welke het vertrouwen van het volk zou bezitten.

De Czar schijnt eerst op dat verzoek geantwoord te hebben met het zenden van troepen naar St. Petersburg. De soldaten echter steunden de nieuwe regeering.

Ook de Adel hield in 15 Provincies vergadering en besloot de nieuwe Regeering te steunen.

Zoo bleek de Czar en de reactionaire pro-Duitsche partij tamelijk wel geïsoleerd te staan.

Toen werd aan den Czar een Comité van Afgevaardigden gezonden, die Z. M verzocht afstand te willen doen van de Regeering ten behoeve van zijn zoon, voorloopig onder regentschap van Grootvorst Michaël, den jongeren broer van den Czar.

De Czar was op weg naar Petersburg, maar de koninklijke trein werd onderweg tegengehouden.

In deze omstandigheden vond de Czar het beter niet slechts voor zich zelf, maar ook voor zijn zoon afstand te doen van den troon.

Den volgenden dag bedankte echter Grootvorst Michaël eveneens, waarna de Voorzitter van de Doema zich aan het hoofd der Regeering plaatste.

Aan den Czar werd verlof gegeven zich terug te trekken naar zijn bezittingen in de Krim.

Er loopt een gerucht, dat de Kroonprins dood is, doch het werd nog niet bevestigd.

De Czarina had zich bijtijds in veiligheid begeven, daar Haar hoofdzakelijk de verkeerde richting van het Russisch Bestuur geweten werd. Als Duitsche Prinses liet Zij haar invloed te veel gelden ten gunste van Duitschland.

Men geeft aan deze pro-Duitsche tendenz de schuld van het gebrek aan ammunitie en vervoermiddelen in het Russische leger en was zelfs bevreesd, dat Rusland, dank zij dezen invloed, zich zou afscheiden van de Verbondenen en afzonderlijk met Duitschland vrede sluiten.

Daar het Bestuur niet de belangen van Rusland voorstond, maar die zelfs in gevaar bracht, werd het beschuldigd in te gaan tegen het algemeen belang van het land, en daarom van zijn rechten vervallen verklaard.

Engeland en Frankrijk erkenden onmiddellijk de nieuwe Regeering, N. Amerika deed dit voorwaardelijk, als zij bestendigd zou worden.

Het doel der revolutie, waarbij 6 à 700 dooden en gevangenen geteld worden, is hoofdzakelijk een meer doortastend optreden tegen over Duitschland

De meest volledige vrijheid is thans in Rusland afgekondigd. Aan de politieke gevangenen werd amnestie verleend, aan de Pers de grootst mogelijke vrijheid gelaten evenals aan de Vereenigingen en den Godsdienst.

De Joden en Polen hebben volledig burgerrecht gekregen. Het star autocratisch Rusland schijnt te veranderen in een vrijheidminnende republiek.

Wat in China mogelijk was, zal ook wel in Rusland uitvoerbaar wezen.

Terwijl in het Oosten deze groote revolutie een zeer snel en betrekkelijk kalm verloop had, grepen aan het Westerfront evenzeer gebeurtenissen plaats van groote beteekenis.

Bapaume en Peronne werden ingenomen en de Duitsche troepen drie dagen achtereen maar steeds verder teruggeslagen en achtervolgd. Talrijk zijn de vlekken en dorpen, welke den Verbondenen in handen vielen. Helaas, waren de meeste plaatsen van te voren door de Duitschers jammerlijk geplunderd en verwoest. Woedend van wanhoop vernielden dezen alles, wat onder hun bereik viel en vergiftigden zelfs de putten. Hun terugtocht ging zoo snel, dat de cavalerie der Engelschen hen achterna moest zetten om hen trouw op de hielden te blijven en te voorkomen, dat zij zich weer ergens in nestelden. Ten slotte schijnt hun dit toch gelukt te zijn en werd de achtervolging gestaakt.

Deze overwinning schonk den Franschen een flink stuk verloren terrein terug en bevestigde voor goed den grooten doorbraak van het Duitsche front.

De Duitschers hebben echter kunstmatig een overstrooming bewerkt. Voorloopig zitten ze nu weer veilig.

Maar dit geldt alleen voor het front tusschen Bapaume en Peronne, want overal elders begint het roerig te worden en kunnen we groote dingen verwachten.

De Ver. Staten van N. Amerika beschouwen zich reeds feitelijk in oorlog te zijn met Duitschland, dat in de laatste dagen herhaaldelijk een Amerikaansch schip in den grond boorde. Den handschoen hun door Pres. Wilson toegeworpen hebben ze opgevangen. Zij vreezen de Ver. Staten niet.

President Wilson heeft de buitengewone bijeenkomst van het Congres van 12 op 2 April vervroegd. Alles wijst op een haastige voorbereiding tot den oorlog.

De Ver. Staten wagen veel. De heterogene bestanddeelen der bevolking konden daar ook wel eens zeer groote moeilijkheden veroorzaken.

Van buiten af schijnt het gevaar bezworen. Japan en China zijn beiden tegen Duitschland.

De moeilijkste tijden van den oorlog beginnen ook voor ons aan te breken.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

Drie Eerw. Zusters van de Congregatie van Roosendaal vieren Dinsdag a. s. haar Zilveren professie feest.

Op dergelijke dagen komt het verdienstenvol leven der eenvoudige kloosterzusters wat meer in het volle licht. Een lange reeks van vijf en twintig jaren dringt zich dan samen als tot een enkelen dag. Die vele, telkens terugkeerende, dagelijksche offertjes, worden als één groot offer, waarvan men de volle waarde hooger leert aanslaan.

Wie kan zijn eerbied en bewondering onthouden aan deze moedige Vrouwen, die Ouders en vrienden, Vaderland en milder klimaat verlieten om in de zengende Tropen steeds maar onafgebroken te werken aan het heil van anderen!

Wat gaat het leven, ook van een eenvoudige kloosterzuster, geheel anders voorbij in het eigen Vaderland!

Hoe missen zij hier de tegenwoordigheid harer familie, welke zij nimmer wederzien, en die haar toch zoo dierbaar is.

Nooit kunnen de Katholieken genoeg dankbaarheid toonen voor zooveel opofferende liefde om hunnentwille.

We zijn daarom overtuigd, dat het Zilveren Jubilé de drie Eerw. Zusters, voor haar gemaakt zullen worden tot een echten feestdag.

De feestelingen zijn:

De Eerw. Zuster Marie Gonzague, op het oogenblik werkzaam in het St. Martinusgesticht, sinds 13 Oct. 1894 op Curaçao.

Mejuffr. Helena Joh. Maria Smeele is geboortig van Den Haag.

De Eerw. Zuster Marie Irmine, op het oogenblik werkzaam in de school van St. Wilibrordo, sinds 15 Maart 1897 op Curaçao.

Mejuffr. Maria de Reeper is geboortig van Vlissingen.

De Eerw. Zuster Marie Coleta, op het oogenblik werkzaam in de school van Sta. Maria, sinds 27 Maart 1893 op Curaçao.

Mejuffr. Wilhelmina de Kort is geboortig van Oosterwijk.

De Nieuwe Kerk.

't Is een lust, zooals het werk opschiet! De westermuur heeft al bijna de volle hoogte bereikt. De bogen staan al boven de ramen. Over een paar weken zal men den vollen omvang van het ruime en hooge gebouw kunnen bewonderen, en zien, hoe mooi die nieuwe kerk wordt. Als er niet te veel tegenslag komt, wordt die kerk van 't jaar nog wel in gebruik genomen.

Het verlangen ernaar is algemeen. De belangstelling voor den bouw is zeer groot. Een ieder gevoelt, dat die nieuwe kerk daar ter plaatse hoog noodig is.

We wenschen onzen ondernemenden Bisschop het meest volledig succes.

Travers.

Nog een tweede sleepboot is voor de Petroleum Maatschappij aangekomen.

Zoodra de ruwe olie verkrijgbaar is, moest het Gouvernement een bodje wagen om de *Openbare Gezondheidsdienst* in de gelegenheid te stellen, de straten en wegen met een dun laagje ruwe olie te bedekken. De wegen worden er beter en harder door en de menschen blijven bevrijd van de stofellende.

Nu droogte en wind weer in aantocht zijn, moeten wij ons daartegen wapenen.

Of kent de *Openbare Gezondheidsdienst* een beter en meer afdoend middel tegen stof.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen het Verslag van De Curaçaosche Hypotheekbank.

Een wandkalender van De Cur. Handel Maatij. als reclame voor „The Lehigh Portland Cement Co."

Muziekuitvoering.

Zondagavond om 7.30 uur Overzijde.

PROGRAMMA.

1. Freikugeln — Marsch — O. Fétras
1. Le secret de Margot — Ouverture — P André
3. El Turia — Valse — D. Granado
4. Fantaisie sur Mefistofele — A. Boito
5. Lust und Leben — Marsch — Lüdecke
6. Fantaisie sur Tannhaüser — R. Wagner.
7. El Tulipan — Mazurka — C. Ulder
8. Maldito Amor — Danza — J. Campos

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

José Bendayan, Clemencia Jandroep, J. Salas, Pedro B. Wasker, Rebeca Zuleta.

Aangeteekende stukken: José Gregorio Guerrero, Hector A. Pineda.

In rebut gevallen aangeteekende stukken: Pedro Araujo para Maria de Jesus Escalona, Maracaibo, verzonden door Mercedes Sutaños Erania Bito, Sto. Domingo, verzonden door Theodorita Simmons, Agusto Franciscus para Bernardo Reesman, San Cristobal, verzonden door Eufrosina Rusman.

Drukwerk: Gerardo Mercedes de Jongh.

Officiëele berichten.

Aan den commies 2de klasse der belastingen alhier C. R. Maat is tot verder herstel van gezondheid een maand verlofsverlenging verleend.

Aan den Gezaghebber van Aruba H. J. Beaujon is om gewichtige redenen veertien dagen verlof verleend, met vergunning dien verloftijd op Curaçao door te brengen.

Aan de hoofdvlechtster aan den vlechtcursus te Otrabanda Johanna de Jong is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den heer W. A Walboomers is op zijn verzoek eervol ontslag verleend als lid van de examencommissie alhier en de heer C. C. A. Vinken is als zoodanig benoemd.

De heer J. H. A. W. Sprock is gerechtigd verklaard tot de uitoefening der functiën van translateur en interpreteur in de Nederlandsche en Landstaal.

Theodoor Croes is tijdelijk aangesteld als hulpopzichter bij den vuurtoren aan de Noord-Westpunt van Aruba.

Aan den officier van gezondheid 2de klasse van het Nederlandsch Indisch Leger M. C. Henriquez is tot herstel van gezondheid, onder nadere Koninklijke goedkeuring, drie maanden verlof verleend, met vergunning dien verloftijd in New-York door te brengen.

Aan den telegrambesteller bij den post voor D. T. alhier E. A. Ellis is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend en Leopoldo Bord is gedurende den verloftijd van Ellis met diens functiën belast.

Aan het hoofd van den post voor D. T. op Aruba C. A. Beaujon, thans met verlof op Curaçao, is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

De Uitvoer.

Het totaalbedrag der waarde van de uitgevoerde goederen gedurende het vorige jaar bedroeg voor de geheele Kolonie:

1e kwartaal	fl	668,608
2e „	„	587,037
3e „	„	535,711
4e „	„	617,579
te samen	fl	2,408,935

Het jaar 1916 was zeer gunstig voor den handel.

De gezamenlijke uitvoer toch van de Gebeele Kolonie bedroeg

voor het jaar 1915	fl	2.338,413
1914	„	2.170,315
1913	„	2 285,731

Uitgevoerd werd aan **Stroohoeden:**

1e kwartaal	fl	96,222
2e „	„	67,285
3e „	„	124,052
4e „	„	122,284
te samen	fl	409,843

Dat is niet veel!

In 1913 werd uitg. voor	f	678.701
1914 „ „	f	488.482
1915 „ „	f	441,725

Uitgevoerd werd aan Aloë:

1e kwartaal	f	83,987
2e „	f	64,137
3e „	f	32,195
4e „	f	105,644
te samen	f	285,963

Dat is veel!

Want aan aloë werd uitgevoerd:

In 1913 voor	f	159,745
1914 „	f	177,974
1915 „	f	205,103

Aan Dividivi werd uitgevoerd:

1e kwartaal voor	f	38,500
2e „ „	f	30 567
3e „ „	f	39,310
4e „ „	f	7,520
te samen	f	115,897

Dat is betrekkelijk ook veel.

In 1913 werd uitg. voor	f	62,332
1914 „ „ „	f	102,406
1915 „ „ „	f	65,891

Aan Steenkolen werd verkocht:

1e kwartaal voor	f	249,955
2e „ „	f	213,078
3e „ „	f	232,225
4e „ „	f	268,740
te samen	f	963,998

Dat is buitengewoon veel en zal wel zijn verklaring vinden in de hoogere prijzen.

In 1913 werd uitg. voor	f	714,026
1914 „ „ „	f	640,249
1915 „ „ „	f	764,058

Marktbericht van den Curaçaoschen Handelsbond.

Van 23 Maart 1917.

AARDNOTEN (Pindas) per KG.	—
ZOUT per vat van 130 K.G.	f 0.80
DIVIDIVI per K.G.	„ 0.07
ORANJESCHILLEN per KG. 1st kw.	„ 0.50
id. per KG. 2e kw.	„ 0.30
HUIDEN per K.G.	„ 0 80
GEITENVELLEN per K.G.	„ 2.20
WOL per K.G.	„ 0.25
SCHAPENVELLEN per stuk	„ 0.75
BEENDEREN per K.G.	„ 0.02
RECINUS-ZAAD per K.G.	„ 0.05
STROOHOEDEN (hipijapa).	
Kwaliteit No, 1 per dozijn	„ 3.37½
„ „ 1 (gebleekt) „ „	„ 3,50
„ „ 2 „ „	„ 4.50
„ „ 3 „	„ 6.12
„ „ 3 „ „	„ 6.30
„ „ 4 „ „	„ 7
„ „ 5 „ „ OLA	„
„ „ 6 „ „	„ 8
„ „ 7 „ „	„ 9
„ „ 8 „ „ OLA	„ 7.20
„ „ 9 „ „	„ 12.50
„ „ 10 „ „ OLA	„
„ „ 11 „ „	„
„ „ 12 „ „ OLA	„
„ „ 13 „ „	„
„ „ 14 „ „ OLA	„
„ „ 15 „ „	„
„ 1 van 25 c.M. of minder	
STROOHOEDEN (latai):	f.
Kwaliteit X per dozijn	f1,12½
Kwaliteit XX per dozijn	f1,87½

New-York.

De New Yorksche handelskamer publiceert een statistiek over de ontwikkeling van Amerika's hoofdstad, waaruit blijkt, dat New York thans het wereldrecord geslagen heeft wat betreft het aantal inwoners.

Het inwonersgetal bedraagt thans 7,500,000.

Nederland.

Het Nederlandsch Witboek inzake den verscherpten duikbootenoorlog.

De Minister van Buitenlandsche Zaken heeft wederom aan de Staten-Generaal eenige diplomatieke bescheiden in den vorm van een witboek doen toekomen, ditmaal uitsluitend handelende over den nieuwen toestand ter zee, geschapen door de verscherping van den duikbootoorlog en de naar aanleiding daarvan gevoerde diplomatieke correspondentie.

De mededeelingen bevatten de nota's van de Duitsche en Oostenrijk Hongaarsche gezanten tot den Minister gericht waarbij kennis wordt gegeven van de nieuwe maatregelen der Duitsche en Oostenrijk-Hongaarsche Regeeringen en de antwoorden, door den Minister daarop gegeven.

Allereerst de, in het Fransch geschreven, brief van den Duitschen gezant, dr. Rosen, aan Minister Loudon, die, vertaald, aldus luidt:

's-Gravenhage, 31 Januari 1917.

Mijnheer de Minister,

Bij hun nota van 12 December 1916 verklaarden Duitschland en zijn bondgenooten zich bereid met hun tegenstanders in vredesonderhandelingen te treden. Zij wezen als grondslag aan de verzekering van het bestaan, de eer en vrije ontwikkeling hunner volken. Hun doeleinden hadden, gelijk zij uitdrukkelijk verklaarden, noch de verplettering noch de verdeling van den tegenstander op het oog en waren, naar hunne overtuiging, uitnemend met de rechten der andere naties overeen te brengen. Wat België betreft, had de Kanselier eenige weken te voren verklaard, dat Duitschland nooit de bedoeling heeft gehad België te lijven.

Bij den met België te sluiten vrede wilde Duitschland alleen zorg dragen dit land, waarmede de Keizerlijke Regeering in betrekkingen van goede nabuurschap wil leven, te beletten dat het door de vijanden kon worden geëxploiteerd ten einde tot hulp te dienen voor vijandelijke plannen.

Een dergelijke voorzorg klemt te meer, waar de hoofden van de vijandelijke machten in hunne herhaalde redevoeringen en vooral bij de besluiten der economische conferentie te Parijs, zonder omwegen het voornemen hebben kenbaar gemaakt Duitschland, zelfs na het herstel van den vrede, elk recht van gelijkheid te ontzeggen, maar integendeel den strijd stelselmatig voort te zetten.

De poging ten gunste van den vrede, door vier verbonden Mogendheden ondernomen, is afgestuit op de veroveringsdorst der tegenstanders die hem willen voorschrijven.

Onder het etiket van het beginsel der nationaliteiten hebben zij hun oorlogsdoel blootgelegd, dat bestaat in de verplettering en de vernedering van Duitschland, Oostenrijk-Hongarije, Turkije en Bulgarije. Tegenover het verlangen naar verzoening stellen zij hun wil tot vernietiging. Zij willen den oorlog op leven en dood.

Daardoor is een nieuwe staat van zaken geschapen, welke ook aan Duitschland nieuwe besluiten oplegt. Seder twee en een half jaar maakt Engeland een ongeoorloofd gebruik van zijn macht ter zee, met het misdadige doel Duitschland door hongersnood te onderwerpen. Door hare brutale minachting van het volkenrecht, verdring de onder leiding van Engeland staande groep van Mogendheden niet alleen den wettigen handel van haar tegenstanders, maar zij dwingt ook de neutralen Staten, door het zonder ontzien uitoefenen op deze van druk, tot het staken van elk verkeer dat haar niet aanstaat of tot het beperken van hun handel naar willekeurige voorschriften.

De aangewende pogingen om Engeland en zijn bondgenooten terug te brengen tot de eerbiediging van het volkenrecht en van de wet op de vrijheid der zeeën zijn der Nederlandsche Regeering bekend.

Desondanks volhardt de Engelsche Regeering bij haar hongeroorlog die, zonder afbreuk te doen aan de militaire kracht van den tegenstander, vrouwen en kinderen, zieken en grijsaards noopt tot het dulden voor hun land van smartelijke en voor de levenskracht van het volk noodlottige ontberingen.

Op deze wijze stapelt de Engelsche dorst naar opperheerschappij in koelen bloede het kwaad over de wereld op, met verachting der heiligste wetten van de menschelijkheid, met verachting van de protesten der ernstig getroffen onzijdigen, met verachting zelfs van het stil-

zwijgende verlangen naar vrede der volkeren van de bondgenooten van Groot-Brittannië.

Elke dag waardoor de vreeselijke worstelstrijd verlengd wordt, brengt nieuwe verwoestingen, nieuwe ellenden, nieuwe verliezen aan menschenlevens.

Elke dag, die den oorlog zal doen verkorten zal aan beide zijden duizenden dappere soldaten het leven doen behouden en zal een weldaad zijn voor het gekwelde menschdom.

De Keizerlijke Regeering, zou voor haar eigen geweten, voor het Duitsche volk en voor de geschiedenis de verantwoordelijkheid niet kunnen aanvaarden wanneer het niet alle middelen bezigde om het einde van den oorlog te bespoedigen. Zij had het verlangen en de hoop daartoe langs den weg der onderhandelingen te kunnen geraken.

Daar de tegenstanders op deze poging om dien weg te bewandelen geantwoord hebben door de aankondiging van een verdubbeling van den strijd, moet de Keizerlijke Regeering, om de menschheid in verheven zin te dienen en in de oogen van haar eigen volk niet een zware fout op zich te laden alle wapens te baat nemen om den strijd, waartoe zij om haar bestaan te verdedigen, genoodzaakt werd, voort te zetten.

Zij ziet zich dus verplicht om de beperkingen, tot dusver aangelegd in het gebruik van de middelen in den strijd ter zee, op te heffen.

In het vaste vertrouwen dat het Nederlandsche volk en de Nederlandsche Regeering de beweegredenen tot het besluit en de noodzakelijkheid, die daartoe leidden zullen beseffen, hoopt de Keizerlijke Regeering dat de Nederlandsche Regeering den nieuwen staat van zaken van het hooge standpunt harer onpartijdigheid zal beoordeelen en dat zij op deze wijze ook harerzijds zal bijdragen tot het tegengaan eener nog grootere ellende en van te vermijden opofferingen van menschenlevens.

De bijgevoegde memorie zal u in staat stellen, u rekenschap te geven van de bijzonderheden van de outworpen maritieme maatregelen.

Ik neem de gelegenheid te baat enz.

(get.) ROSEN.

Hierna volgt in het Duitsch de omschrijving, van de afgesloten gebieden, die thans wel voldoende bekend verondersteld kunnen worden, benevens de eveneens bekende uitzonderingsbepaling in het belang van het passagiers- en postverkeer van Nederland naar Engeland, tusschen Vlissingen en Southwold, met de aanduidingen hoe de schepen die dien dienst onderhouden gekenmerkt moeten worden, enz.

Op deze nota van den gezant dr. Rosen heeft Minister Loudon den 7en Februari 1917 geantwoord met het volgende schrijven aan den Duitschen gezant, dat hier, weder uit het Fransch vertaald, een plaats vindt:

Mijnheer de Gezant.

Ik had de eer uw nota van 31 Januari ll. A 390, te ontvangen, bij welke Uwe Excellentie wel ter mijner kennis heeft willen brengen, dat de keizerlijke regeering zich genoodzaakt ziet tot opheffingen van de beperkingen, tot dusver aangebracht in het gebruik harer strijdmiddelen ter zee.

Deze nota ging vergezeld van eene memorie, bevattende de bijzonderheden der ontworpen maritieme maatregelen, zoowel op de Noordzee, het Kanaal en het gedeelte van den Atlantischen Oceaan als in de Middellandsche Zee.

Bedoelde maatregelen komen neer op het instellen van twee uitgebreide zeegebieden, waarin het verkeer, onder onverschillig welke vlag, onzijdig of vijandelijk, door de wapens zal worden gekeerd en waarin de schepen zich aan vernietiging zullen blootstellen.

Wat de Noordzee betreft, is het gebied zoodanig getrokken, dat een vrije doortocht voor de Nederlandsche scheepvaart openblijft; daarentegen is in het Oostelijk gedeelte van de Middellandsche Zee de doortocht geheel afgesloten tusschen Port Said en het vaarwater, dat leidt van Gibraltar naar Griekenland, zoodat de weg naar Indië, die van zoo aanmerkelijk belang is voor den handel van Nederland, als koloniale mogendheid, afgesneden wordt.

Harer Majesteit's Regeering heeft meer dan eens in den loop van den oorlog haar zienswijze kenbaar gemaakt ten aanzien van de willekeurige grensbepaling door de oorlogvoerende mogendheden van een gedeelte der zee als gebied voor de militaire krijgsverrichtingen bestemd en waar het handelsverkeer aan gevaren is blootgesteld.

Zoo heeft zij bij een nota van 16 November 1914, tot den gezant van Groot-Brittannië gericht, geprotesteerd tegen de aanwijzing van de Noordzee als militaire zône, waarin de handelsschepen en de visschersvaartuigen gevaar liepen, tenzij zij nauwkeurig de door de Britsche admiraliteit te verstrekken aanwijzingen in acht namen.

De Nederlandsche Regeering protesteerde evenzeer, bij de Memorie d.d. 12 Februari 1915 tegen de verklaring door de Duitsche Regeering van een groot deel der Noordzee en van het Kanaal tot oorlogsgebied.

In deze beide gevallen deed Harer Majesteit's Regeering opmerken, dat, naar het volkenrecht alleen de onmiddellijke actiesfeer der militaire krijgsverrichtingen van de oorlogvoerenden het militaire gebied vormt, waarin een oorlogvoerende het recht van toezicht kan uitoefenen.

Een gebied van een oppervlakte als de geheele Noordzee of van een groot gedeelte dier zee en van het Kanaal kon, naar hare meening, niet worden beschouwd als de onmiddellijke actiesfeer der krijgsverrichtingen; door dergelijke streken als militaire zône te bestempelen, werd een ernstige inbreuk gemaakt op het grondbeginsel van de vrijheid der zeeën.

Waar beide voornoemde gevallen aanleiding konden geven tot een protest van de zijde der Nederlandsche Regeering, ziet zij zich met te meer reden verplicht zich met de uiterste kracht te verheffen tegen het stelsel dat thans door Uw Excellentie's Regeering wordt ingesteld, een stelsel dat niet alleen uitgestrekt wordt tot veel uitgebreider gebieden, maar dat ook omvat den voorbedachtelijken aanval op onzijdige schepen, welke lading of bestemming zij ook mogen hebben en zonder onderscheid te maken of hun aanwezigheid in bedoelde gebieden vrijwillig is dan wel het gevolg van omstandigheden, onafhankelijk van hun wil.

Zelfs als de Keizerlijke Regeering den maatregel, dien zij zoo juist nam, met den naam blokkade had bestempeld zou de vernietiging zonder genade van elk onzijdig schip, dat zich naar een vijandelijke haven begeeft, of deze verlaat, strijdig zijn met het volkenrecht, dat slechts verbeurdverklaring en niet vernietiging kent van schepen die de blokkade trachten te breken.

Overigens zou de benaming blokkade, welke de Regeering terecht vermeed te gebruiken klaarblijkelijk niet passen voor de ometelijke zeeuitgestrektheid, begrepen in elke der beide militaire krijgsverrichtingsgebieden, aangeduid in de Memorie mij door Uwe Excellentie overhandigd.

Te minder zou dit kunnen, waar uit een oogpunt van internationaal recht de blokkade alleen gericht is tegen het verkeer op de havens van den tegenstander en op geen enkele wijze tegen de directe scheepvaart tusschen twee onzijdige landen.

Nu heeft de keizerlijke Marine bevel ontvangen in de bovenbedoelde gebieden alle schepen, welke zij ontmoet te vernietigen, zonder het minste onderscheid te maken tusschen die, welke zich, naar een vijandelijke haven begeven of die daaruit vertrekken en die, welke varen tusschen twee neutrale havens, zonder een vijandelijke haven aan te doen.

Getrouw aan het beginsel dat, zij voortdurend voorop stelde gedurende dezen oorlog, kan Harer Majesteit's Regeering in de vernietiging van onzijdige schepen door oorlogvoerenden slechts eene schending van het gevestigde volkenrecht zien, om nog te zwijgen van de aanranding van de wetten der menschelijkheid, indien zij plaats had zonder eenige bekommering over de veiligheid van de zich aan boord bevindende personen.

De verantwoordelijkheid voor de eventueele vernietiging van Nederlandsche schepen in de gebieden, waarvan sprake is en voor het verlies van menschenlevens, dat daardoor zou worden teweeggebracht, zal op de Duitsche regeering terugvallen.

Hare verantwoordelijkheid zal in het bijzonder zwaar zijn in de te voorziene gevallen, waarin die schepen worden genoodzaakt zich binnen de gevaarlijke zône te begeven, door dwang van de zijde der oorlogsschepen van den vijand, die het onderzoekingsrecht uitoefent.

Aanvaard, enz.

(get.) LOUDON.

Buitenland.

De Spaansche Protest-Nota.

Het antwoord van de Spaansche regeering op de Duitsche nota over den duikboot-oorlog luidt als volgt:

Wij kunnen niet ontkennen, dat deze nota een zeer pijnlijken indruk op ons heeft gemaakt. De streng neutrale houding, die Spanje sedert het begin van den oorlog aangenomen heeft, geeft het recht te verlangen, dat zijne onderdanen, die zich met den handel bezighouden, niet in zoo ernstig levensgevaar worden gebracht.

Deze houding geeft het land eveneens het recht te verlangen, dat zijn handel niet in dergelijke mate belemmerd of gestoord wordt in het gebied, waarin de keizerlijke regeering verzekert, dat zij, om haar doel te bereiken, gedwongen is, al haar wapenen te gebruiken en alle beperkingen bij het gebruik der strijdmiddelen op te heffen.

Voordat de Duitsche regeering deze beperkingen opgeheven had, protesteerde de Spaansche regeering reeds, wijl zij deze beperkingen niet voldoende achtte.

Daar de door Duitschland aangekondigde oorlogsmethodes tot een niet verwacht en ongekend uiterste gebracht zijn, moet de Spaansche regeering met het oog op hare rechten en neutraliteit met nog grooter klem een even duidelijk, als nadrukkelijk protest aan de Duitsche regeering richten.

Tevens moet de Spaansche regeering elk noodzakelijk voorbehoud maken wat de groote verantwoordelijkheid betreft, die de Duitsche regeering met het oog op het verlies aan menschenlevens, dat haar optreden veroorzaken kan, op zich neemt. In het bijzonder en in de eerste plaats is de Spaansche regeering van meening, dat het dooden van non-combattanten en neutralen, bijv. van Spanjaarden, in strijd is met de beginselen, die door alle naties, ook in de tijden van hare grootste macht, gerespecteerd zijn.

Indien de Duitsche regeering, zoo als zij beweert, gelooft, dat het Spaansche volk en zijn regeering het oog niet willen sluiten voor de redenen, die Duitschland tot zijn besluit geleid hebben en dat wij bereid zijn onzen steun te verleenen, om nieuwe ellende en nieuwe offers aan menschenlevens te voorkomen, moet de Duitsche regeering tevens begrijpen, dat de Spaansche regeering, die bereid is, om, zoodra het oogenblik gekomen is, elke poging om den vrede tot stand te brengen, te steunen of zelf het initiatief te nemen, niet een buitensporige oorlogvoering als gewettigd kan erkennen.

Ondanks de rechten van Spanje als neutrale mogendheid en ondanks de nauwgezette vervulling van de plichten, die de neutraliteit mede brengt, bemoeilijkt deze oorlogvoering zijn verkeer ter zee, ja, belemmert dien, hetgeen zijn economische positie moeilijk maakt en het leven zijner onderdanen met ernstig gevaar bedreigt.

De Spaansche regeering, die meer dan ooit aan het recht, dat aan hare zijde is, vasthoudt, twijfelt er niet aan, of de Duitsche regeering zal zich door de gevoelens van vriendschap, die beide landen vereenigen, laten leiden en ondanks de zware eischen van den oorlog de middelen vinden, om aan deze bedenkingen tegemoet te komen; het indienen van dit protest is een onafwijsbare plicht van de Spaansche regeering, die het leven harer onderdanen moet beschermen en de onschendbaarheid harer souvereiniteit handhaven, opdat het nationaal bestaan niet ondermijnd wordt. Om deze redenen voelt de regeering van Zijne Majesteit zich door recht en gerechtigheid gesteund.

Ver. Staten van Noord-Amerika.

In een rede van Secretaris Lansing, gehouden op een banquet van Amherst alumni, te Washington, D. C., verklaarde deze dat Amerika ontegenzeggelijk in groot gevaar verkeerde van tot oorlog gedwongen te worden. Wel voegde hij er echter aan toe, dat nog altijd de hoop bestond dat ons land mocht bespaard blijven voor het deelnemen aan dezen verschrikkelijksten aller oorlogen. Deze tijd, vervolgde hij, is een angstige en spannende tijd voor ons allen en het is tevens een tijd van groote verantwoordelijkheid voor sommigen van ons. Wij blikken in een onzekere toekomst en wij trachten te lezen wat er voor ons en ons land in die toekomst gelegen is. Zoo dreigend als de toekomst thans schijnt, durf ik te zeggen dat het verlangen bij het gouvernement der Vereenigde Staten blijft bestaan om indien mogelijk en indien vereenigbaar met de eer van het land, de vrede te blijven bewaren. — Zoo Amerika den oorlog niet wil met Duitschland, zoo ook zegt Duitschland geen oorlog te willen hebben met de Ver. Staten van Noord Amerika. En toch is de bekende breuk ontstaan tusschen deze twee groote staten.

De eene zegt dat hij uit zelfbehoud niets en niemand zal ontzien, terwijl de ander voor de eer en voor het belang van het land en levensbehoud van zijn volk zich genoodzaakt ziet daarvoor te moeten optreden. Het is en blijft een bittere crisis, vooral voor diegenen die er voor staan. En wie niet aan het roer zitten, wanneer een scheepje op het punt staat te vergaan, die achten zich zelven als betere stuurlui, altijd wanneer zij op den wal staan en toch niet kunnen helpen. Daarom moeten wij maar hopen, en vooral veel bidden, want de geheele toekomst ligt toch in het bestuur van God, dat deze crisis niet tot oorlog moge leiden.

BEKENDMAKING.

De verkoop van ZILVEREN GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van den 1sten Sept. 1915 t|m den 28sten Februari 1916 onder Nos. **6498 O.** t|m **5454 P.** zal plaats hebben op *Donderdag* den 29en Maart a.s., en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 24en Maart 1916.

De Voorzitter.

1 C. S. GORSIRA.

HAVEN-NIEUWS

VAN 17 MAART – 31 MAART.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Fr Hendrik	P Koningstein	6 Maart	New York	19 Maart	Pto Barrios
Mimer	H Hopland	21 „	New York	22 ,	Maracaibo
Grove	S Knudsen	16 „	New York	16 „	Maracaibo
Maracaibo	P W Johnson	20 „	New-York	23 „	New York
Philadelphia	G W Goodman	21 „	La Guayra	22 „	New York
Merida	A Johanson	21 „	Maracaibo	22 „	Maracaibo
Zulia	S Smorris	24 „	New York	24 „	Maracaibo
Grove	S Knudsen	21 „	Maracaibo	28 „	Cuba
Oranje Nassau	G D Nieman	22 „	New York	22 „	Tucacas
Caracas	H Hichborn	28 „	New-York	29 „	La Guayra
Merida	A Johanson	26 „	Maracaibo	26 „	La Guayra
Merida	A Johanson	28 „	La Guayra	29 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	29 „	Maracaibo	29 „	New York
Oranje-Nassau	G D Nieman	29 „	Tucacas	30 „	New-York
Mimer	H Hopland	28 „	Maracaibo	28 „	New-York
Travers	Truxillo	15 Maart	La Guayra	16 Maart	Barcelona
Buenos Aires	J Sabater	16 „	Colón		
Don Alberto	Tonsich	14 ,	Trinidad		
Cyprus	Lerois	17 „	La Guayra	18 „	Kingstown
Americau	R Leckner	22 „	Pto Cabello	22 „	New-Orleans

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
Clara C	18 Maart	Maracaibo	*Hirondelle*	15 Maart	Maracaibo
Electra	18 „	Maracaibo	*Mina V*	15 „	Vela de Coro
2a Maria C	18 „	Rio Hacha	*Jesusita*	15 „	Maracaibo
Lady C	18 „	S J d P Rico	*Refugio*	17 „	Aruba
Rosa Maria	19 „	Aruba	*Nereida*	17 „	Pto Cabello
Frieda H	20 „	Maracaibo	*Silfide H*	17 „	Pto Cabello
Conformidad	21 „	S. Domingo	*Victoria V*	19 „	Vela de Coro
9 de Abril V	21 „	Maracaibo	*Lady C*	20 „	Aruba
Maria H	22 „	Maracaibo	*Perla d'Ozama*	24 „	Sto. Domingo
Rosa Maria H	23 „	Aruba	*Rita Otilia V*	20 „	Vela de Coro
Nereida H	23 „	Pto Cabello	*Rosa Maria H*	24 „	Aruba
Silfide H	23 „	Pto Cabello			